

Pau Alabajos arriba a l'entrevista puntual i relaxat, amb la tranquil·litat que dona haver mostrat les cançons del nou disc en un grapat de directes, amb bona acollida, i haver obtingut les primeres bones crítiques amb un gir estilístic respecte del disc anterior d'estudi, *Una amable, una trista, una petita pàtria* (2011). Una mutació amb molla i història i que li està obrint les portes a nous públics. Músic compromès i regidor a Torrent per Compromís, l'entrevista acaba tenint un inevitable (i saludable) to polític.

—El disc anterior, pel seu acabat i els seus aires simfònics, tenia una continuació difícil. El canvi és bastant radical.

—Bastant dràstic.

—Segurament, era la millor alternativa.

—El tema és que feia deu anys que seguïem una línia molt semblant, amb uns arranjaments molt clàssics amb molta presència de les cordes. I les cançons que havien nascut en un període polític molt convuls demanaven una mica d'agressivitat, de tibantor. Això és, en acabant, el que demanen les guitarres elèctriques, un poquet més de ritme, de contundència, de visceralitat. I m'agradava molt el que havia fet el productor Brad Jones amb Josh Rouse [important músic nord-americà arrelat al País Valencià] i amb altres cantautors. Era una manera de trencar amb el que havíem fet aquells deu anys, un pas endavant, experimentar amb els sons i les textures, que són la salsa de la música. Continue sent jo, perquè hi ha un component autobiogràfic, però volíem fer un pas endavant.

—Per imperatius imagine que de producció el disc es va enregistrar amb músics d'estudi i el mateix Brad Jones al baix i el contrabaix. Quin fou l'ambient de la gravació?

—El que m'ha agradat de la gravació és que jo vaig anar amb les cançons escrites amb guitarra i veu, amb el flexo de l'habitació donant inquisitorialment als ulls. Hi hagué una faena de preproducció molt interessant, de parlar molt, sobre les cançons i les lletres, sobre el que volia transmetre i de quina manera volia fer-ho. I aleshores Brad plantejà cada cançó com una mena de pel·lícula inèdita a la qual havies de posar banda sonora. I apuntalar amb les textures i arranjaments els sentiments que hi ha continguts a les lletres i les melodies. Així, entens la cançó com una cosa total, conceptual. No es tracta tant d'anar cap a solucions boniques com de cercar allò que traspuen les lletres. És una manera interessant de treballar. Habitualment, jo gravava per pistes, que és com cantar en un *karaoke*, poses la veu sobre un matalàs de sons. És com molt mecànic. En canvi, en aquesta gravació, que ha estat en directe, sense claqueta ni metrònom, amb els músics tocant amb mi, hi ha una cosa com més viva. Potser hi ha més defectes, perquè la pronúncia en algun moment no

PAU ALABAJOS

«Les noves cançons demanaven una mica d'agressivitat»

El cantautor de Torrent Pau Alabajos ha fet un gir en la seua carrera amb un àlbum, 'L'amor i la ferocitat', gravat a Nashville sota el guiatge del productor Brad Jones. Noves sonoritats per al discurs d'amor i combat. D'emotivitat i ferotgia.

Entrevista de Xavier Aliaga
Fotografies d'Eva Máñez

PAU NO POT AMB PODEM

Pau Alabajos no ha entrat en política, en la coalició Compromís, per acceptar disciplinadament els desig- nis de la direcció. Contrari al pacte amb Podem, conti- nua pensant que, en cas de noves eleccions estatals, anar amb els de Pablo Igle- sias "seria contraproduent". "Ha estat una errada fer un pacte que impedia tenir grup parlamentari propi. La gent, des de fora, es pre- gunta a què estem jugant". Vist això, el cantautor i polític creu que no s'ha de repetir l'acord malgrat la visibilitat que ha tingut Compromís els darrers mesos. "No hem de tenir complexos, hem de ser conscients de qui som i treballar per ser més grans cada vegada. Podem és un partit que depèn molt dels personalismes i, a banda d'això, fa moltes coses con- tradictòries amb el seu discurs, cas de la política baix cap a dalt". Alabajos reprotxa també la "dependència" de Podem de la televisió, "un fe- nomen electoral mediàtic" que s'acabarà desinflant per falta de base. "Compromís té molts col·lectius que fa anys i panys que treballen per fer un projecte de valencianis- me polític en els seus pobles. Podem és tot el contrari", sentència.

és perfecta, o hi ha una respiració més fonda, però el tema és més viu...

—**Més orgànic.**

—Més orgànic. Aquesta és la paraula.

—**L'any 2013 Senior gravà un disc combatiu amb veu i guitarra, València, Califòrnia. I ara Pau Alabajos fa a Nashville el seu disc de valen- ciana...**

—Sí! [Riu.]

—**... l'estil americana fet al País Valencià. Hi ha hagut una mica de retroalimentació?**

—M'agrada molt el que fa Senior, em sembla que els últims discos són boníssims, però a mi bàsicament m'havia agradat molt el disc *Nashville* de Josh Rouse. Per això busquem el seu productor, per donar segell al disc. I es va fer a Nashville per una qüestió important: fins ara, Brad Jones feia gravacions transoceàniques, com va fer amb Els Pets o Quique González, però va tindre dos xiquets i, a partir d'aquell moment, si volies gravar amb ell havies de creuar l'oceà i anar a sa casa. Ara la prioritat per a ell són els fills, no el treball. Si vols, t'hi adaptes, i si no, busques una alternativa.

—**L'amor i la ferocitat és un títol suggeridor: més que un àlbum combatiu és un disc ferotge, el canvi polític al País Valencià no ha fet que Pau Alabajos relaxara l'esperit crític.**

—No, en absolut [riu]. No, perquè els autors tenim una responsabilitat de fiscalització que no depèn del color polític.

—**Costa trobar no ja una cançó, fins i tot un text, més crític amb el mite de la Transició que el tema al-lusiu contingut al disc ("La Transició modèlica i la mare que m'ha parit").**

—Era una cançó que naix de la saturació. No sé quantes vegades haurem escoltat la paraula "Transició" al costat de "modèlica". Fa riure veient que no s'han jutjat els crims del franquisme o que es mantenen les mateixes estructures. Veus això, o les mancances democràtiques, i fan ganes de pegar una punyada a la taula. És una de les cançons més rabioses i irades del disc.

—**Les cançons més pop del disc, com ara "Viure" o "Escala de Richter", són francament radiables. Quina llàstima no tenir una ràdio-te- levisió pública.**

—Una llàstima, sí. Era un repte. Sempre m'han dit que escric cançons d'amor boniques però tristes, d'aquelles de tallar-se les venes, molt en el clixé del cantautor. I en aquest cas es tractava de fer una cançó alegre, amb acords majors i arran- jaments frescos, i la llàstima és que no tenim una ràdio pública. Esperem que els nostres governants ho arreglen i tinguem la plataforma de difusió que necessitem.

—**"Omertà", amb els seus arranjaments de corda, és una cançó pont amb el disc anterior.**

—És una cançó que, mentre l'escrivia, pensava que aniria més cap al rock. I quan la va escoltar Brad digué que li agradava com estava i que sols calia afegir unes cordes per apuntalar-la. És un tema especial en comparació dels altres: una guitarra i una veu llançant paraules molt dures res- pecte a la situació de cleptocràcia que hem viscut. La corda està al servei d'un dramatisme més alt.

—**No sé si a Salvador Espriu li faria el pes, però a mi m'ha semblat molt interessant escoltar els seus versos en una adaptació, "La Pell de Brau XLVI", a l'estil de Calèxico. És molt més atrevida que la versió de "M'aclame a tu".**

—Era una cançó preparada per a un homenat- ge a Salvador Espriu que vaig treballar amb Toni Xuclà. I quan la va escoltar Brad, i li vaig explicar la transcendència del poema, va dir que era un

ARTISTA AMB DISCURS.
Pau Alabajos sempre ha estat un artista amb discurs. I ara, aquells dots comunicacionals i el seu tarannà amable suren en la seua activitat política. Com a regidor d'una ciutat mitjana, Torrent, però amb predicament i influència més enllà. Amor i ferocitat, també en política.

→ tema que necessitava d'una certa èpica. En un primer moment, volia un solo de guitarra espanyola, molt èpic, però li vaig fer veure que per a nosaltres, més acostumats a aquell instrument, podia resultar una solució una mica barroera. Per això les guitarres frontereres i la trompeta, anar cap a Calexico.

—“Sóller” és la manera de tancar el cercle. O, en aquest cas, el triangle: Espriu, Estellés i Bartomeu Rosselló-Pòrcel.

—No cal dir Països Catalans, perquè el concepte és al disc, sí, cadascun dels poetes representa un territori. El tema naix d'un homenatge a L'Espai Mallorca a Rosselló-Pòrcel i a Marià Villangómez.

En aquell moment estava fent el disc d'Estellés recitat [*Pau Alabajos diu Mural del País Valencià*, de 2013] i vaig interpretar que em convidaven a llegir poemes. I dos dies abans em preguntaren per la cançó. “Cançó? Quina cançó? Si jo pensava que anava a recitar!”. La vaig fer el mateix matí de l'homenatge. Comença d'una manera molt estranya, amb unes coses molt bucòliques, i després entra en un ambient molt més misteriós, amb un vicari, suor d'aixelles, una marquesa... Per això té aquell trencament de sons estranys, amb un instrument del segle XIX que no havia vist mai, el marxofó —una mena de cítara que es toca amb les mans— i sintetitzadors en molt baixa freqüència, perquè tinguen un so estrany. Per acabar amb la distorsió i el bombo molt marcat, com en una cançó de The Killers. M'encantà el tractament. I a la gent li està agradant molt el tema.

—“Blitzkrieg” i la seua marcialitat és una altra rara avis del disc. Recorda una mica a Manel.

—Nosaltres fèiem una versió de l'Ovidi, “Ais!”, amb un ritme que marcava el públic fent petar els dits, simbolitzant el martell i el ferro. En aquest cas, volíem portar l'amor a un camp semàntic bèl·lic, amb les botes d'una marxa militar. Brad volgué anar un pas més enllà, fer una autèntica marxa militar amb unes campanes finals que marquen la rendició. Es tractava de teatralitzar un sentiment, aquell abús de la conquesta que té una part èpica.

—“Torrent” és el tema més emotiu del disc, la mirada enrere, al seu poble, després d'una dècada de carrera artística.

—És que m'estic fent gran [riu]. És la ciutat que em va veure nàixer, que m'ha fet com a persona, ser qui eres. Tots els músics, en algun moment, fan una cançó dedicada al seu poble. Jo tenia aquella assignatura pendent i, en acabant, la vaig fer. Això ho parlava moltes vegades amb Feliu Ventura: “Tu ja en tens dos o tres [de cançons dedicades a Xàtiva] i jo no en tinc cap [de dedicada a Torrent]”. Havia de posar-me les piles.

—Parlant de Torrent, com va la doble vida de cantautor compromès i regidor?

—Molt bé. Arribà un moment en què a l'escenari, alçat dos metres sobre la gent, llances missatges que no et retornen, no hi ha debat ni retroalimentació. Vaig arribar a pensar que, com no estàs tocant terra, perds la perspectiva. I Torrent vivia una situació prou complexa des del punt de vista social i vaig decidir fer un pas endavant. I m'està servint molt veure les coses des de dins, la necessitat de diàleg i d'arribar a consensos. M'està enriquint. ●